

### Pe scurt despre Dănuț Ungureanu

În tinerețile lui, după studenție, autorul a probat tot felul de meserii, ca șantierist, proiectant de hidrocentrale, jurnalist de cotidian, dar și unele mai boeme (ocazional, firește) precum zidar, lăutar pe la baluri sătești, sau chiar agent de pază neinstituționalizat.

Odată ce a căpătat boala scrisului, el nu s-a mai vindecat, publicând până în zilele noastre vreo două duzini de romane și sumedenie de povestiri, care i-au adus numeroase premii.

Acestora le-a adăugat câteva sute de scenarii difuzate la televiziune și unele colaborări dramaturgice. Din când în când, a cochetat cu postura de ghid pe tărâmul scrierii creative.

DĂNUȚ UNGUREANU

## AUTOR DE UNUL SINGUR

(ZECE ANI MAI TÂRZIU)

*Rețete pentru scrierea creativă*

Ediție revăzută și adăugită

**t...**

**TRITONIC**

**Tritonic Books**

București – 2026

Dănuț Ungureanu

AUTOR DE UNUL SINGUR

(zece ani mai târziu)

Rețete pentru scrierea creativă

Ediție revăzută și adăugită

Copyright © Dănuț Ungureanu

Copyright © TRITONIC 2026 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonice.ro

www.tritonice.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu

recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):

[http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2\\_Panel41.xls](http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls)

Colecția Seria de autor Dănuț Ungureanu.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

UNGUREANU, DĂNUȚ

**Autor de unul singur : (zece ani mai târziu) : rețete pentru scrierea creativă / Dănuț Ungureanu.** - Ed. rev. și adăug.. - București : Tritonic Books, 2026

ISBN 978-606-749-920-9

808

Coperta: Alexandra Bardan

DTP: Ioan Dorel Radu

Editor: Rebeca Cojocar

Comanda nr. DU01/2026

Bun de tipar: August 2026

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

## Cuprins

|                                       |    |
|---------------------------------------|----|
| Urmarea unui cuvânt înainte .....     | 7  |
| PARTEA ÎNTÂI: INTRODUCEREA .....      | 13 |
| Ideea zero .....                      | 14 |
| Subiect, poveste, sinopsis .....      | 18 |
| Fișele biografice .....               | 22 |
| Documentarea .....                    | 25 |
| Omu' .....                            | 29 |
| Începutul .....                       | 32 |
| Titlul .....                          | 34 |
| PARTEA A DOUA: CUPRINSUL .....        | 39 |
| Lumea ficțională, contextul .....     | 40 |
| Povestea .....                        | 45 |
| Punctul de vedere .....               | 50 |
| Dimensiunea, structura .....          | 53 |
| Personajul .....                      | 61 |
| Interludiu: chatul personajelor ..... | 68 |
| Dialogul .....                        | 72 |
| Detaliile .....                       | 78 |
| Punem și literatură în carte? .....   | 84 |
| La coada ideilor .....                | 88 |
| Păzea, lenea! .....                   | 91 |
| Criza de inspirație .....             | 95 |

|                                             |     |
|---------------------------------------------|-----|
| <b>PARTEA A TREIA: ÎNCHEIEREA</b>           | 101 |
| Punctul culminant                           | 102 |
| Deznodământul, finalul                      | 105 |
| Textul se odihnește                         | 109 |
| Revizia                                     | 112 |
| Interludiu: tortura cu public               | 117 |
| Câteva sugestii de organizare și disciplină | 121 |
| Despre relația cu propriul text             | 124 |
| Eu și poruncile lui Miller                  | 127 |
| Un suplimment lacrimogen la „fii tu însuși” | 131 |
| <b>ADDENDA</b>                              | 133 |
| Marea Carte? Un fleac!                      | 134 |
| Glonțul și rafala                           | 136 |
| Urmașii omuleților verzi                    | 139 |
| Autori cu ADN uman                          | 141 |
| Laser, frate!                               | 142 |
| Patimile științei mimate                    | 144 |
| Cu tifla, la NASA                           | 146 |
| Agonia utopiei                              | 148 |
| Reveria salvează distopia                   | 150 |
| Din nou despre Omu’                         | 152 |
| <b>În loc de epilog</b>                     | 155 |
| Textul trece, întrebările rămân...          | 155 |

## Urmarea unui cuvânt înainte

Spuneam acum vreun deceniu (sună ca o telenovelă, așa-i?) că mi-am intitulat volumul „Autor de unul singur” dintr-un motiv foarte simplu. Era (și continuă să fie) un prilej de-a împărtăși cui are timp câteva dintre constatările legate de propria mea evoluție în domeniul scrisului creativ, fără nicio pretenție didactică. Poate că la vremea celei dintâi ediții a volumului de față era și un strop de răsfăț în această afirmație cu aere de modestie, așa cum li se întâmplă deseori autorilor aflați în căutarea simpatiei publice.

De atunci încoace însă, lucrurile s-au mai schimbat, alcătuind un cu totul alt context, mai solicitant, mai provocator pentru iubitorul de ficțiune care se încumetă să devină autor și pentru autorul care visează să fie scriitor. Lumea înconjurătoare evoluează într-un ritm amețitor, problematica e tot mai complexă, iar concurența în domeniile creative tot mai acerbă. Ca să nu mai amintesc (dar o voi face, totuși, la un moment dat, pe parcursul acestei text) că din romanele science-fiction a sărit direct în viața noastră reală nimeni alta decât Inteligența Artificială!

Un singur aspect nu s-a modificat în mod esențial, cel puțin din punctul meu de vedere. Autorul rămâne, oricâți „tovarăși” de scris se amăgește că ar fi căpătat între timp, tot de unul singur în fața tastaturii și a capitolelor pustii,

## PARTEA ÎNTÂI: INTRODUCEREA

*La vânătoare de idei zero. Cum se naște un sinopsis.  
Personajul primește fișa postului.*

Reguli... E bine sau e prea restrictiv să-ți impui așa ceva? Câți nu visăm la o disciplină a scrisului, știu și eu, ceva de genul „în-fiecare-diminează-scriu-o-pagină-iar-seara-o-revizuiesc”? Dar câți se pot lăuda că reușesc să-și respecte propriile reguli? Și, la urma urmei, nu uita că unele dintre ele sunt făcute, nu chiar pentru a fi încălcate mereu, dar cu siguranță ca din când în când să ne îndepărtăm de ele. Altfel, unde ar mai fi creativitatea?

## Ideea zero

Cu siguranță, în ce mă privește, eu pornesc aproape întotdeauna de la ceea ce am intitulat o „idee de gradul zero”, ideea de bază a textului, bulgarașul de uraniu care face lucrurile să se miște.

Un exemplu: oceanul inteligent și telepat din „Solaris”, de Stanislaw Lem. Un alt exemplu: cărțile sunt interzise în „451 Fahrenheit”, al lui Ray Bradbury. Sunt idei seducătoare și mai mult ca sigur n-au apărut „la pachet”, în mințile scriitorilor, cu întregul desfășurător al acțiunii. Dar ele au declanșat tot ceea ce a urmat, prin simplitatea și genialitatea lor.

Ideea zero e becul care se aprinde în desenele animate deasupra unuiia dintre personaje, când are o revelație. E ideea cu care te trezești într-o dimineață zicându-ți „cu asta iau sigur premiu”. Dar când o privești mai de aproape, cum se cuvine, observi că e goală-goluță, n-are nimic pe dânsa și te privește dezaprobator, tremurând. Trebuie s-o învelești cu ceva.

Cu alte cuvinte, ideea zero, în toată măreția ei, nu lasă să se întrevadă acțiunea propriu-zisă a povestirii/nuvelei/cărții ce va să fie, ori personajele. E încă prea devreme pentru toate astea. De fapt, nu lasă să se întrevadă nimic altceva decât ingeniozitate pură și o perspectivă, cu generoase posibilități de a fi continuate prin speculații, oferte, consecințe.

Odată prinsă din zbor ideea zero, cel puțin în ce mă privește, ea șade câteva săptămâni bune la fezandat, undeva, într-o debara curată a minții (și firește într-un fișier, în computer), acolo unde conștientul și subconștientul (sarcasticii ar zice chiar și inconștientul) lucrează lent cu dânsa.

Treptat, în jurul ei se adună întrebările. Care sunt implicațiile ideii tale zero? Ce personaje i s-ar potrivi? În ce registru ar crește mai bine? Unul dramatic? Comic? Are ideea zero destulă putere în plămâni ca să „umfle” ditamai romanul? Sau va trebui să se declare satisfăcută cu o povestioară?

Trebuie să recunoști că în acest punct e nevoie de o evaluare absolut obiectivă, oricât de dureroasă s-ar dovedi ea. Căci posibilitatea de a confunda o idee banală, lipsită de un potențial mulțumitor - una din acelea care obosește după primele zeci de pagini și nu te mai duce nicăieri, de-a o confunda deci cu o idee zero este foarte mare.

La fel stau lucrurile și cu una excesiv de excentrică, una care te poate ademini către smâncurile unor complicații aproape imposibil de rezolvat. Amintește-ți mereu, ideea zero strălucește prin simplitate și totuși bogăție de semnificații, de posibilități, de porți deschise. Ea nu e doar spectaculoasă (nici nu e obligatoriu să fie), ci îți poate duce textul spre universalitate. Și asta nu e deloc o vorbă mare, căci orice autor visează ca valoarea textului său să fie percepută și la Calafat (de altfel, urbea mea natală) și la New York.

Cum poți fi sigur că ai pus mâna pe o idee de gradul zero? Ei bine...

Din păcate nu există un detector pentru asemenea

zăcămintele prețioase. Nu există nici experți evaluatori, decât poate, să zicem, un scriitor de succes, cu simțurile formate în zona asta. Tot ce știu sigur este că trebuie să tai în carne vie când apreciezi de unul singur ideea care te-a pălit. Și nu uita: ar fi de preferat ca ea să fi venit dintr-o zonă despre care mai știi totuși câte ceva.

Dar să revenim. La sfârșitul perioadei de „incubație”, pe silueta scheletică a ideii începe să se prindă ceva carne. Și parcă se întrevăd, ca prin ceață, niște detalii. Pe unele apuc să mi le notez, folosind extraordinarul meu carnețel, petice de hârtie sau chiar șervețele, să le înregistrez vocal, ori să mi le trimit pur și simplu, mie însumi, printr-un sms.

Crede-mă, autorule, niciun prilej nu e nepotrivit ca să adaugi ceva la ideea ta zero, chiar dacă ești în tramvai și riști să cobori la o altă stație. Trebuie lucrat nu numai în intimitatea atelierului propriu, ci și „pe timpul adversarului”, oriunde te-ai afla. Totul e să ai mintea la tine.

Dacă mă găsesc în fața computerului, îmi notez tot ce ține de dezvoltarea ulterioară a textului. Îmi grupez notițele, din ce în ce mai multe, imediat sub ultima frază a manuscrisului deocamdată extrem de firav. În felul ăsta, am permanent sub ochi ideile mai mici, „de lucru”, chiar în vreme ce scriu.

În fine, sunt și amănunte geniale pe care nu apuci să le immortalizezi, pentru că, pur și simplu, aveai altceva mai bun de făcut în clipa aia. Ele, vorba unui personaj dintr-un celebru film science-fiction, „se vor pierde în timp, ca lacrimi în ploaie”. Sau poate vor reveni, aidoma cometei Halley, peste vreo 75 de ani. Măcar atunci să fii pe fază.

De la ideea zero până la un sinopsis decent al viitoareii tale lucrări, iar mai apoi la un rezumat, este o cale destul de lungă. Nu cred că unora le apare limpede desfășurarea detaliată a acțiunii îndată ce-au fost izbiți de ideea zero. La acest nivel incipient, totul e atât de subiectiv încât chiar că nu există reguli. Pot însă dezvălui câte ceva din propriul meu comportament.

În ce mă privește, uneori încropesc o schiță foarte scurtă și foarte vagă a intrigii, ceva care să aibă în centru, evident, ideea zero. Mă străduiesc să o concep cap-coadă (mă rog, în măsura posibilităților), dar... deocamdată cam atât. Un gânditor spunea odată că trebuie să-ți trăiești viața, pur și simplu, în loc s-o planifici. Oare nu se petrec lucrurile cumva asemănător și în scris? Schițează deci, însă nu te împotmoli la nivelul ăsta. Și nu te încăpățâna să faci gaură în cer de la primele rânduri, sau chiar pagini. O schiță e o schiță, nimic mai mult.

## Subiect, poveste, sinopsis

Firește că urmarea unei idei grozave, după ce ai trasat câteva repere de bază, nu poate fi decât subiectul viitoarei povestiri, ori mai știi – al romanului care te va face cunoscut. Ideea zero doar te-a cutremurat, cu schița ți-ai făcut încălzirea, dar subiectul deja te pune la treabă. Ca să mă exprim simplu, subiectul e ceea ce se petrece în cartea ta, ceva destul de concret în acest stadiu.

O să păstrez exemplul distopiei „451 Fahrenheit”: dacă ideea zero care a stat la baza acestui faimos roman a fost interzicerea cărților într-o societate totalitară, subiectul – în mare, ar fi următorul: unul dintre pompierii însărcinați să-i descopere și să-i aresteze pe deținătorii volumelor, apoi să incendieze „marfă” ilegală, se revoltă și trece în tabăra celor scoși în afara legii. Nemaipomenit de ofertant pentru acțiunea romanului.

Ei bine, subiectul ăsta are nevoie să se dezvolte pe un fundal, ceea ce presupune crearea unui peisaj potrivit lui. O minunată lume nouă... Să-i zicem, pentru că așa o fac și alții, lume ficțională. Vom aborda câteva aspecte legate de această misterioasă lume ficțională la momentul potrivit. Dar, deocamdată, să mergem un pic mai departe.

Ai așadar ideea zero, subiectul și lumea ficțională. Cu ajutorul lor, când o să vină vremea, vei construi o poveste, două sau chiar mai multe, care se vor împleti

într-una complexă, pe câteva planuri. Însă pentru asta îți trebuie un rezumat, adică o sinteză mai mult sau mai puțin detaliată a poveștii. Un plan, ce să ne mai ferim de cuvântul cu pricina.

În opinia mea, e bine să pornești de la un sinopsis foarte redus, să zicem de o jumătate de pagină, care este relativ ușor de alcătuit.

Treptat, pe măsură ce realizezi documentarea pentru viitorul text (o documentare despre lucrurile care privesc povestirea, firește), sinopsisul capătă consistență, prin adăugarea unor elemente noi, pe care le-ai descoperit între timp. Astfel, crește la o pagină și jumătate, două, poate chiar trei, dar nu mai mult, dintr-un motiv pe care-l voi expune curând.

Sinopsisul care se transformă pe nesimțite într-un rezumat cuprinde firul principal al povestirii și se ține de el, pentru a fi coerent și consecvent cu sine și a putea astfel transmite această coerență povestirii complete.

Rezumatul trebuie să fie o schiță orientativă a textului tău. Atenție, orientativă! Nu-ți da peste degete când simți nevoia să te îndepărtezi în mod rezonabil de la ceea ce ai stabilit la început. Nu e deloc productiv să fii excesiv de atașat de propriul tău plan. Ceea ce nu înseamnă că-l alcătuiești doar ca să bifezi această etapă și apoi faci cum te taie capul.

Îmi pare recomandabil ca sinopsisul/rezumatul să nu fie scris dintr-o suflare, ci organizat, ținând seama de părțile componente ale povestirii (romanului), de ideile principale. Ba chiar, dacă se poate, pe capitole, subcapitole și paragrafe. Mersul acesta pe un schelet arborescent, de la rădăcină, pe trunchi și pe ramuri, pare ceva